

ROZSUDOK

V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Igora Belka a z členov JUDr. Eleny Berthotyovej PhD. a JUDr. Jany Henčekovej PhD. v právnej veci žalobcu: **D.**, nar. X., štátny príslušník Srbska, zastúpený Mgr. R., advokátom, so sídlom D. proti žalovanému: **Riaditeľstvo cudzineckej polície Banská Bystrica**, Štefánikovo nábrežie č. 7, Banská Bystrica, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. p.: UHCP-BB-SK-23-001/2011 zo dňa 19.1.2011, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 2Scud/2/2011-44 zo dňa 1. júla 2011, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 2Scud/2/2011-44 zo dňa 1. júla 2011 **p o t v r d z u j e .**

Žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania **nepriznáva.**

O d ô v o d n e n i e :

Krajský súd v Banskej Bystrici napadnutým rozsudkom podľa ustanovenia § 250j ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“) zamietol žalobu žalobcu, ktorou sa domáhal preskúmania rozhodnutia žalovaného č. p.: UHCP-BB-SK-23-001/2011 zo dňa 19.1.2011, ktorým bolo potvrdené rozhodnutie Oddelenia cudzineckej polície Policajného zboru Žilina č. UHCP-BB-ZI-AV-22-7/2010 zo dňa 2.12.2010 o administratívnom vyhostení žalobcu a zákaze vstupu na územie Slovenskej republiky (ďalej len SR) na dobu jedného roka do 2.12.2011.

Krajský súd vyhodnotil námietku o nesprávnom právnom posúdení ako nedôvodnú. Vo svojom odôvodnení uviedol, že je zrejmé, že žalobca sa na území SR, teda na území Schengenského priestoru zdržiaval 115 dní, t. j. viac ako tri mesiace v rámci obdobia šiestich mesiacov. Krajský súd sa stotožnil so záverom žalovaného, že vzhľadom na článok 20 ods. 1 Dohovoru, ktorým sa vykonáva Schengenská dohoda zo 14. júna 1985 o postupnom zrušení kontrol na spoločných hraniciach a článok 5 ods. 1 Kódexu schengenských hraníc, obdobie šiestich mesiacov začalo plynúť dňom 6. augusta 2010, t.j. dňom prvého vstupu žalobcu do Schengenského priestoru. V zmysle článku 5 ods. 1 Kódexu nesmie pobyt príslušníka tretej krajiny presiahnuť tri mesiace v rámci obdobia šiestich mesiacov, t. j. za sebou idúcich šiestich mesiacov. Podľa krajského súdu preto prvostupňový správny orgán postupoval zákonne, keď vyhodnotil pobyt žalobcu na území SR ako neoprávnený a následne s poukazom na ustanovenie § 57 ods. 1 písm. b) bod 1 zákona o pobyte cudzincov rozhodol o administratívnom vyhostení žalobcu a uložení zákazu vstupu na územie Slovenskej republiky po tom, ako po preskúmaní otázky existencie prekážok administratívneho vyhostenia podľa § 58 ods. 1, 2 zákona o pobyte cudzincov nezistil žiadne dôvody, ktoré by boli prekážkou administratívneho vyhostenia.

Ako nedôvodnú posúdil krajský súd aj námietku, že postup prvostupňového správneho orgánu bol nezákonný, pretože bol v rozpore s § 3 ods. 1 a 2 a § 33 ods. 2 Správneho poriadku, teda že neposkytol žalobcovi možnosť ako cudzincovi neznalému právneho poriadku SR a jazyka kvalifikovane sa vyjadriť k podkladom rozhodnutia, neposkytol mu právo na účinnú obhajobu a rýchle rozhodnutie vo veci. Podľa krajského súdu prvostupňový správny orgán postupoval v súlade s ustanoveniami Správneho poriadku, žalobcovi oznámil začatie správneho konania

vo veci administratívneho vyhostenia a zákazu vstupu na územie SR a poskytol mu všetky potrebné poučenia. Žalobcovi bol v konaní ustanovený tlmočník z jazyka srbského do jazyka slovenského a naopak a vo všetkých zápisniciach a poučeniach žalobca vlastnoručne podpísal prehlásenie, že všetky listiny, poučenia, rozhodnutia a podklady k rozhodnutiam mu boli pretlmočené, ich obsahu porozumel, nemal žiadne návrhy a námietky, ani návrhy na doplnenie dokazovania a rovnako nepožiadaval o písomný preklad dokladov. Žalobca teda namietal postup správneho orgánu napriek tomu, že svoje práva v tomto konaní sám nevyužil.

K námietke žalobcu o rýchlosti konania a neposkytnutí minimálne 5 dňovej lehoty pred vydaním rozhodnutia krajský súd uviedol, že podľa § 27 ods. 1 Správneho poriadku má správny orgán, ak je to potrebné, právo určiť na vykonanie úkonov v konaní primeranú lehotu. Vzhľadom na charakter konania o vyhostení cudzinca a uložení zákazu vstupu na územie SR, ako aj na rozsah dokazovania potrebného pre spoľahlivé zistenie stavu veci, keď rozhodné skutočnosti potrebné pre právne i skutkové posúdenie veci a vydanie rozhodnutia neboli medzi účastníkmi konania sporné a boli zrejmé zo žalobcom predloženého cestovného dokladu, ako aj jeho vyjadrenia, považoval krajský súd postup správnych orgánov za zákonný.

Proti tomuto rozsudku podal v zákonnej lehote žalobca odvolanie v celom rozsahu z dôvodu podľa § 205 ods. 2 písm. f) OSP, t.j. že rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Žalobca v odvolaní poukázal na skutočnosť, že svoje práva garantované Správnym poriadkom nevyužil, pretože právo na ich využitie mu bolo znemožnené postupom správneho orgánu. Správny orgán ho predviedol pred správny orgán priamo zo športovej haly, následne ho niekoľko hodín vypočúval pred správnym orgánom a po skončení výsluchu vydal ešte v ten istý deň rozhodnutie vo veci, pričom účastník konania je cudzinec, ktorý je absolútne neznalý právneho poriadku SR.

Žalobca ďalej poukázal na to, že možnosť mať v konaní tlmočníka a možnosť prostredníctvom neho odpovedať na otázky správneho orgánu podľa názoru žalobcu nie je možné považovať za postup správneho orgánu, prostredníctvom ktorého boli zachované práva účastníka konania v súlade s § 3 ods. 2 Správneho poriadku. V prípade ak by správny orgán postupoval

v súlade s § 3 ods. 2 Správneho poriadku a poskytol by žalobcovi právo na účinnú obhajobu, teda nerozhodol by vo veci v deň začatia konania, ale poskytol by mu primeranú lehotu na vyjadrenie, prípadne mu umožnil zvoliť si pre zastupovanie v konaní zástupcu a vyjadriť sa prostredníctvom neho k podkladom rozhodnutia.

Žalobca ďalej dodal, že počas pobytu a území SR sa nikdy neskrýval, vykonával športovú činnosť na základe hráčskej zmluvy so športovým klubom, neexistoval teda žiadny predpoklad, že by sa správne konaniu vyhýbal, a preto nebol žiaden zákonný dôvod na takéto urýchlené konanie bez rešpektovania práv v zmysle Správneho poriadku. Žalobca nesúhlasí s právnym názorom krajského súdu, že rozhodné skutočnosti potrebné pre právne i skutkové posúdenie veci neboli medzi účastníkmi sporné, t.j. celkový postup správneho orgánu bol zákonný. Správny orgán je povinný rešpektovať práva účastníkov konania a umožniť im ich výkon aj vtedy, ak sú tvrdenia účastníkov zhodné a aj keď sa jedná o konanie o administratívnom vyhostení. Takýto právny názor je podľa žalobcu v rozpore so zásadou postupu správneho orgánu v súlade so zákonmi a inými právnymi predpismi, so zásadou ochrany práv a záujmov fyzických a právnických osôb, s právom účastníka konania na účinnú obhajobu a ďalšie práva v zmysle § 3 ods. 2 Správneho poriadku, s povinnosťou správneho orgánu zaoberať sa svedomite každou vecou, ktorá je predmetom konania a s rozhodovaním správneho orgánu na základe spoľahlivo zisteného skutkového stavu.

Na základe uvedeného žiadal žalobca, aby odvolací súd zmenil rozsudok krajského súdu tak, že návrhu žalobcu v celom rozsahu vyhovie a prizná mu náhradu trov konania.

Žalovaný sa k odvolaniu žalobcu vyjadril podaním zo dňa 5.10.2011. Uviedol, že pri svojom rozhodovaní konal samostatne, vychádzal z náležite zisteného skutkového stavu veci, pričom zobral do úvahy všetky okolnosti uvádzané v odvolaní účastníka konania a preskúmal napadnuté rozhodnutie v celom jeho obsahu i rozsahu a to v úzkej súvislosti s konaním, ktoré mu predchádzalo, pričom nezistil žiadne pochybenie zákona, či nesúlad postupu prvostupňového správneho orgánu, pri svojom rozhodovaní so všeobecne záväznými právnymi predpismi platnými na území SR.

K námietkam žalobcu uviedol, že prvostupňový správny orgán vydal napadnuté rozhodnutie plne v súlade so zákonom o pobyte cudzincov a nešlo o porušenie práv žalobcu vyjadriť

sa k skutkovému stavu veci pred vydaním napadnutého rozhodnutia. Žalobca bol riadne vypočutý do zápisnice o podaní vysvetlenia, ktorá trvala od 17.40 hod do 18.45 hod. Preto tvrdenie žalobcu, že nemal možnosť sa vyjadriť k podkladom a skutočnostiam uvádzaným v napadnutom rozhodnutí považuje za irelevantné. Žalobca počas konania neprejavil záujem nechať sa zastupovať advokátom, či inou splnomocnenou osobou a žiadal len prítomnosť tlmočníka, čomu prvostupňový správny orgán v plnom rozsahu vyhovel.

Prvostupňový správny orgán vychádzal z riadne zisteného skutkového stavu veci, nakoľko pred vydaním napadnutého rozhodnutia jednoznačne preukázal, že žalobca na územie Schengenského priestoru prvýkrát vstúpil dňa 6.8.2010 cez hraničný priechod Kelebia a zo Schengenského priestoru vycestoval dňa 30.10.2010 cez hraničný priechod Letenye, opätovne potom vstúpil do Schengenského priestoru dňa 4.11.2010 cez hraničný priechod Kelebia a do vykonania kontroly nevycestoval. Podľa legislatívy EU sa obdobie šiestich mesiacov počíta od prvého vstupu do Schengenského priestoru. Žalobca sa tu zdržiaval 116 dní, čo je viac ako tri mesiace v období šiestich mesiacov. V takomto prípade mal požiadať o niektorý z druhov pobytu, ktorý by ho oprávňoval na pobyt dlhší ako tri mesiace na území SR. Zákon o pobyte cudzincov mu umožňuje podať si žiadosť o prechodný pobyt za účelom vykonávania športovej činnosti v zmysle § 22 ods. 1 písm. c) podľa ktorého je celé konanie zjednodušené o predloženie rôznych dokladov.

Žalobca dôkazy predložené a zistené prvostupňovým správnym orgánom, počas celého konania nevyvrátil a nenavrhol ani nepredložil žiadne nové resp. relevantné dôkazy, ktoré by viedli k zrušeniu napadnutého rozhodnutia o administratívnom vyhostení. Ani akékoľvek vysvetlenie žalobcu by žiadnym spôsobom nemohlo zmeniť dôkazy, čiže dátumy na odtlačkoch priechodových pečiatok v jeho cestovnom doklade, čo by mohlo mať za následok vyvrátenie skutočnosti, že žalobca porušil zákony SR a legislatívu EU.

Žalovaný ďalej uviedol, že pri rozhodovaní je viazaný zákonom o pobyte cudzincov a len v častiach, o ktorých tento zákon nepojednáva, sa správny orgán riadi Správnym poriadkom. Administratívne vyhostenie je zákonné opatrenie, ktorým sa zamedzuje nelegálno-právnomu konaniu zo strany cudzincov. Správny orgán je povinný konať v súlade so zákonom o pobyte cudzincov a v prípadoch kedy cudzinec naplní zákonné dôvody na postup v zmysle tohto zákona, je

oprávnený vydať rozhodnutie o administratívnom vyhostení a určení zákazu vstupu na územie SR. Neznalosť zákona zo strany žalobcu nezakladá dôvod na spochybňovanie napadnutého rozhodnutia.

Podľa názoru žalovaného prvostupňový správny orgán postupoval v súlade so zákonom o pobyte cudzincov, ako aj v súlade s európskymi právnymi normami a žalobcu nijakým spôsobom neukrátil na jeho právach. Napadnuté rozhodnutie nebolo vydané z dôvodu, že by sa žalobca skrýval, alebo vyhýbal nejakej povinnosti, ale preto, že svojim konaním porušil ustanovenia zákona o pobyte cudzincov.

Žalovaný navrhoval aby najvyšší súd v súlade s ustanovením § 219 OSP rozhodnutie krajského súdu potvrdil.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 v spojení s § 246c ods. 1 OSP) preskúmal odvolaním napadnutý rozsudok krajského súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, a jednomyseľne (§ 3 ods. 9 zák. č. 757/2004 Z.z.) dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné. Rozhodol bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa ustanovenia § 250ja ods. 2 OSP s tým, že deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli súdu a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk. Rozsudok bol verejne vyhlásený dňa 22. novembra 2011 (§ 156 ods. 1 a ods. 3 OSP).

Odvolací súd z administratívneho spisu žalovaného zistil, že Oddelenie cudzineckej polície Policajného zboru Žilina rozhodnutím č. UHCP-BB-ZI-AV-22-7/2010 zo dňa 2.12.2010 administratívne vyhostilo žalobcu z územia SR a zakázalo mu vstup na územie SR na dobu jedného roka, t. j. do 2.12.2011 z dôvodu, že sa účastník konania zdržiava na území Slovenskej republiky bez oprávnenia.

Na odvolanie žalobcu žalovaný rozhodnutím č. p. UHCP-BB-AK-23-001/2011 zo dňa 19.1.2011 prvostupňové rozhodnutie o administratívnom vyhostení žalobcu potvrdil a odvolanie účastníka konania v plnom rozsahu zamietol.

Krajský súd v Banskej Bystrici uznesením č. k. 2Scud/2/2011-26 zo dňa 11. marca 2011 odložil vykonateľnosť rozhodnutia žalovaného č. UHCP-BB-SK-23-001/2011 z 19.1.2011

až do právoplatného skončenia konania o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného vedeného Krajským súdom v Banskej Bystrici pod sp. zn. 2Scud/2/2011.

Dňa 2.12.2010 bol cudzinec kontrolovaný hliadkou polície v areály športovej haly a bolo zistené, že sa na území SR zdržiava neoprávnene. Z predloženého cestovného dokladu boli zistené, že do Schengenského priestoru pricestoval 6.8.2009, dňa 30.10.2010 vycestoval zo Schengenského priestoru a následne 4.11.2010 znova pricestoval na územie Schengenského priestoru a do vykonania kontroly sa zdržiaval na území Slovenskej republiky. V jednom polroku sa zdržiaval na území Schengenského priestoru 116 dní, teda viac ako 90 dní. Následne bol predvedený na Oddelenie cudzineckej polície Policajného zboru Žilina a vzhľadom na to, že bol naplnený dôvod pre administratívne vyhostenie cudzinca podľa § 57 ods. 1 písm. b) prvý bod zákona o pobyte cudzincov bolo vydané rozhodnutie o administratívnom vyhostení UHCP-BB-ZI-AV-22-7/2010 zo dňa 2.12.2010.

Podľa § 244 OSP v správnom súdnictve preskúmavajú sudy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť rozhodnutí a postupov orgánov verejnej správy (ods. 1).

V správnom súdnictve preskúmavajú sudy zákonnosť rozhodnutí a postupov orgánov štátnej správy, orgánov územnej samosprávy, ako aj orgánov záujmovej samosprávy a ďalších právnických osôb, ako aj fyzických osôb, pokiaľ im zákon zveruje rozhodovanie o právach a povinnostiach fyzických a právnických osôb v oblasti verejnej správy (ods. 2).

Rozhodnutiami správnych orgánov sa rozumejú rozhodnutia vydané nimi v správnom konaní, ako aj ďalšie rozhodnutia, ktoré zakladajú, menia alebo zrušujú oprávnenia a povinnosti fyzických alebo právnických osôb alebo ktorými môžu byť práva, právom chránené záujmy alebo povinnosti fyzických osôb alebo právnických osôb priamo dotknuté. Postupom správneho orgánu sa rozumie aj jeho nečinnosť (ods. 3).

V predmetnej veci bolo potrebné predostrieť, že predmetom odvolacieho konania bol rozsudok krajského súdu, ktorým bola zamietnutá žaloba o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia, ktorým žalovaný potvrdil prvostupňové správne rozhodnutie o administratívnom vyhostení žalobcu a zákaze vstupu na územie SR do 2.12.2010 podľa § 57 ods. 1 písm. b) bod 1 zákona o pobyte cudzincov, preto primárne v medziach odvolania Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací preskúmal rozsudok krajského súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, pričom v rámci odvolacieho konania skúmal aj napadnuté rozhodnutie žalovaného a prvostupňové správne rozhodnutie, najmä z toho pohľadu, či sa krajský súd vysporiadal so všetkými námietkami žalobcu uvedenými v žalobe a z takto vymedzeného rozsahu či správne posúdil zákonnosť a správnosť napadnutého rozhodnutia žalovaného.

V predmetnej veci je nesporné, že žalobca sa na území SR zdržiaval neoprávnene. Dňa 2.12.2010 bol žalobca kontrolovaný hliadkou polície a bolo zistené, že sa na území SR zdržiava neoprávnene. Následne bol predvedený na Oddelenie cudzineckej polície Policajného zboru Žilina a vzhľadom na to, že bol naplnený dôvod pre administratívne vyhostenie cudzinca podľa § 57 ods. 1 písm. b) prvý bod zákona o pobyte cudzincov bolo vydané rozhodnutie o administratívnom vyhostení UHCP-BB-ZI-AV-22-7/2010 zo dňa 2.12.2010.

Podľa § 1 ods. 1 zákona o pobyte cudzincov je jeho predmetom ustanoviť

- a) podmienky vstupu cudzincov na územie Slovenskej republiky (ďalej len "vstup") a vycestovania cudzincov z územia Slovenskej republiky (ďalej len "vycestovanie"), ktoré nie sú ustanovené v osobitnom predpise,
- b) podmienky pobytu cudzincov na území Slovenskej republiky (ďalej len "pobyt"),
- c) podmienky vydávania dokladov pre cudzincov,
- d) povinnosti cudzincov, iných fyzických osôb a právnických osôb súvisiace so vstupom a s pobytom,
- e) postup pri hlásení pobytu, evidencii cudzincov a kontrole pobytu,
- f) podmienky a postup administratívneho vyhostenia cudzinca z územia Slovenskej republiky (ďalej len "administratívne vyhostenie"),

- g) podmienky zaistenia cudzinca a jeho umiestnenia v zariadení pre cudzincov (ďalej len "zariadenie"),
- h) podmienky policajného prevozu cudzinca cez územie Slovenskej republiky (ďalej len "policajný prevoz"),
- i) podmienky leteckého tranzitu cudzinca cez územie Slovenskej republiky a
- j) priestupky a iné správne delikty na úseku vstupu a pobytu.

Osobitným predpisom, na ktorý toto ustanovenie zákona odkazuje je Nariadenie Európskeho parlamentu a Rady (ES) č. 562/2006 z 15. marca 2006, ktorým sa ustanovuje kódex Spoločenstva o pravidlách upravujúcich pohyb osôb cez hranice (Kódex schengenských hraníc), (Ú.v. EÚ L 105, 13.4.2006). Článok 5 Kódexu upravuje podmienky pre vstup a pobyt, ktorý nepresiahne tri mesiace v rámci obdobia šiestich mesiacov u štátnych príslušníkov tretích krajín na území Schengenského priestoru, čiže aj na území Slovenskej republiky, keďže SR je súčasťou Schengenského priestoru.

Podľa § 57 ods. 1 písm. b) bod 1 zákona o pobyte cudzincov policajný útvar môže administratívne vyhostiť cudzinca a určiť zákaz vstupu do piatich rokov, najmenej však na jeden rok, ak bez oprávnenia vstúpi na územie Slovenskej republiky alebo sa bez oprávnenia zdržiava na území Slovenskej republiky.

Podľa § 57 ods. 10 zákona o pobyte cudzincov policajný útvar nemôže administratívne vyhostiť

- a) občana Európskeho hospodárskeho priestoru, ak sa oprávnenne zdržiaval najmenej desať rokov na území Slovenskej republiky; to neplatí, ak predstavuje hrozbu pre bezpečnosť štátu,
- b) dieťa mladšie ako osemnásť rokov; to neplatí, ak je vyhostenie tohto dieťaťa v jeho záujme,
- c) cudzinca, u ktorého dôjde k vzniku choroby, ktorá ohrozuje verejné zdravie, po udelení povolenia na pobyt,
- d) cudzinca, ktorému bolo udelené povolenie na tolerovaný pobyt podľa § 43 ods. 6.

Podľa § 58 zákona o pobyte cudzincov cudzinca nemožno administratívne vyhostiť do štátu, v ktorom by bol ohrozený jeho život z dôvodov jeho rasy, národnosti, náboženstva, príslušnosti k určitej sociálnej skupine alebo pre politické presvedčenie, alebo v ktorom by mu hrozilo mučenie, kruté, neľudské alebo ponižujúce zaobchádzanie, alebo trest. Rovnako nemožno cudzinca administratívne vyhostiť do štátu, v ktorom mu bol uložený trest smrti alebo je predpoklad, že v prebiehajúcom trestnom konaní mu takýto trest môže byť uložený (ods. 1).

Cudzinca nemožno administratívne vyhostiť do štátu, v ktorom by bola ohrozená jeho sloboda z dôvodov jeho rasy, národnosti, náboženstva, príslušnosti k určitej sociálnej skupine alebo pre politické presvedčenie; to neplatí, ak cudzinec svojim konaním ohrozuje bezpečnosť štátu, alebo ak bol odsúdený za obzvlášť závažný trestný čin a predstavuje nebezpečenstvo pre Slovenskú republiku (ods. 2).

Osobu bez štátnej príslušnosti, ktorá má povolený trvalý pobyt, možno administratívne vyhostiť iba v prípade, ak svojim konaním ohrozuje bezpečnosť štátu alebo verejný poriadok a nevzťahujú sa na ňu prekážky administratívneho vyhostenia podľa odsekov 1 a 2 (ods. 3).

Zákon o pobyte cudzincov v ustanovení § 57 taxatívne vymedzuje prípady, kedy príslušný policajný útvar administratívne vyhostí cudzinca a určí mu zákaz vstupu na územie SR. Jedným z týchto dôvodov je aj skutočnosť, že cudzinec bez oprávnenia vstúpi na územie SR alebo sa bez oprávnenia zdržiava na území SR. V prípade žalobcu bolo bez všetkých pochybností náležite preukázané, že na území SR sa zdržiaval bez potrebného oprávnenia a túto skutočnosť nijakým spôsobom nespochybňoval ani sám žalobca. Namietané rozhodnutie a postup žalovaného preto bolo v súlade s vyššie citovanými zákonnými ustanoveniami a to aj s poukazom na neexistenciu prekážky administratívneho vyhostenia žalobcu, ktoré sú v zákone o pobyte cudzincov taxatívne vymedzené.

Odvolačná námietka žalobcu týkajúca sa nevyužitia práv garantovaných Správnym poriadkom z dôvodu, že právo na ich využitie mu bolo znemožnené postupom správneho orgánu nebola dôvodná, pretože ako z obsahu administratívneho spisu vyplynulo, žalobca bol riadne vypočutý do zápisnice o podaní vysvetlenia, bol mu známy dôvod jeho predvedenia (za účelom podania vysvetlenia k neoprávnenému pobytu na území SR). Z obsahu administratívneho spisu vyplynulo, že žalobca počas konania neprejavil záujem nechať sa zastupovať advokátom, či inou splnomocnenou osobou, žiadal len prítomnosť tlmočníka, čomu prvostupňový správny orgán v plnom rozsahu vyhovel. Žalobca mal možnosť sa vyjadriť k podkladom a skutočnostiam uvádzaným v napadnutom rozhodnutí, a preto odvolací súd považuje námietku žalobcu, že využitie práv garantovaných Správnym poriadkom mu bolo znemožnené postupom správneho orgánu za nedôvodnú.

Vzhľadom k tomu, že námietky žalobcu uvedené v odvolaní proti rozhodnutiu krajského súdu nebolo spôsobilé spochybniť vecnú správnosť napadnutého rozsudku odvolací súd dospel k záveru, že rozsudok krajského súdu je vecne správny. Preto ho podľa § 219 ods. 1, 2 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP ako vecne správny potvrdil.

O trovách odvolacieho konania rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky podľa § 250k ods. 1 OSP v spojení s § 224 ods. 1 OSP a § 246c OSP tak, že žalobcovi, ktorý v konaní nemal úspech, trovy odvolacieho konania nepriznal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

V Bratislave 22. novembra 2011

JUDr. Igor Belko, v. r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia:

Ľubica Kavivanovová